

# Samo slijedi nit

 [kritikaz.com/vijesti/Kritike/53802/Samo\\_slijedi\\_nit](https://kritikaz.com/vijesti/Kritike/53802/Samo_slijedi_nit)

GRADSKO KAZALIŠTE LUTAKA SPLIT, „MACA PAPUČARICA“

Samo slijedi nit

'Maca Papučarica' premijeru je doživjela 6. prosinca 2023. godine, a činjenica da smo tek 23. prosinca uspjeli doći do ulaznica govori, za početak, o uspjehu ove predstave (ali i tome koliko su najmlađi željni kazališta)

Objavljeno: 1.12.2024 11:51:25 AM

[Izvor: kritikaz.com](https://kritikaz.com)

Autor: Ana Matijević



Kada imate jednadžbu u kojoj je većina nepoznanica riješena, znate da imate uspješnicu. No, krenimo redom. Predstava **Maca Papučarica** nastala je prema motivima istoimene slikovnice (1957.g.) **Ele Peroci** koju odlikuje čvrsta struktura djela, a posebnom je čini pouka koja se ne odnosi samo na ciljanu publiku. S obzirom da sam bila u društvu najiskrenijih kritičara, djece, koja nisu ni trepnula preko trideset i pet minuta, a i mi mame smo nekoliko puta potajno brisale oči, zaključila bih da **Gradsko kazalište lutaka Split** ima predstavu za koju vrijedi izdvojiti vrijeme i odvesti mališane do kazališta (a bit će i roditeljima drago ako dopuste sebi ući u dječji svijet).

Već smo prihvatili činjenicu da je Gradsko kazalište lutaka podiglo ljestvicu u svom stvaralaštvu, a ova predstava je samo potvrda istoga. Rad **Renate Carol Gatiche** (koja je ranije u GKL-u režirala predstave *Stonoga Goga*, *Som na cilome svitu* i *Kaktus bajka* te predstave-pričaonice *Ružno pače* i *Tri prašćića*) primijetila sam za vrijeme korone kada je jedna od prednosti bila mogućnost gledanja predstava na TV-u (da, da, i to je nažalost, ili na sreću, moguće). ZKM tada daje svoju predstavu *#radninaslovantigona* koju je hrabro ponijela Anđela Ramljak. Mogućnost da jedna predstava (i to ne bilo koja, nego heroina svjetske književnosti – Antigona) može u meni s 40+ još uvijek probuditi bunt protiv sistema govori o širini svjetonazora Renate Carole Gatiche. Treba imati hrabrosti i znanja postaviti takvu predstavu. Isto to bismo mogli reflektirati i u *Maci* jer ono što mi roditelji danas jako dobro znamo je da smo se zaboravili igrati.

Da se vratimo jednadžbi s početka – kada u nju stavimo spomenutu redateljicu, odličnu glumačku ekipu (**Sanja Vidan, Alin Antunović, Ivan Medić, Branimir Rakić, Milena Blažanović, Milana Buzolić, Justina-Vojaković-Fingler** i **Stipe Gugić**) koja je toliko homogena da imate dojam igranja samo dvaju likova (djeca i odrasli), jednadžba je rješiva, a ako joj dodate još elemente koji je dodatno oplemenjuju poput stvaratelja glazbe – **Ivane Đule** i **Luke Vrbanića** te asistentice režije, suradnice za scenski pokret i koreografkinje **Noemi Dessardo**, jednadžba je potpuna. Dječje naivno i maštovito scenografiju i lutke je oblikovala **Alena Pavlović**, dok kreaciju idejnog rješenja kostima i značajan doprinos likovnom identitetu samih likova i lutaka potpisuje **Sonja Obradović**. Asistent scenografije je **Luka Duplančić**, za oblikovanje svjetla zaslužan je **Lucijan Roki**, a za oblikovanje tona **Franko Perić**.

Do kraja prosinca imamo broj od šest tisuća gledatelja bogatijih za novo umjetničko iskustvo. Povezivanjem svih jedinica u cjelinu dobijete sinesteziju okusa, boja i čula koja vas drži hipnotizirano preko 35 minuta. Kod boja moram posebno spomenuti kostime koji u svojoj jednostavnosti čine puninu vizualnog podražaja, posebno prilagođeno djeci jer su njihovi vršnjaci na sceni odjeveni poput roditelja. I moć lutke ovdje opet dolazi do izražaja, kada se

nalaze na brdu, u kućama, likovi poprimaju oblik lutaka, a na prosceniju ponovo postaju živi glumci. Istu situaciju imamo i s likom mace. Transformacijom se briše granica stvarnog i nestvarnog te na taj način još više uvlači u dječji svijet.

**Sanja Vidan** utjelovljuje macu-baku pravom mjerom interpretacije u kojoj odvažno nosi toplinu jedne mace i mudrost bake. **Branimir Rakić** svojim narativnim tonom drži nas na tankoj granici bajkovitosti, podsjećajući nas da je to što gledamo bajka, ali smo i mi njen dio. Glazbeni dijelovi su također važna sastavnica koja drži fini balans između glume i pjesme. Baš kada pomislimo da bi najmlađima bilo previše priče, pjesma je ta koja podcrtava važne scene. Kako sam na početku već spomenula, osim rapsodije boja, ritma koji drži dječju pažnju, ono što čini ovu predstavu jedinstvenom krije se u poruci roditeljima. Djeca su djeca, a mi smo ti koji se moramo prilagoditi njima (iako je ponekad teško). Onoga trena kada smo postali roditelji, zaboravili smo se igrati, a ova predstava nas podsjeća da uz odgovornost koju roditeljstvo nosi, moramo zadržati i dijete u sebi.

S tom namjerom ovu predstavu preporučam svima, ukoliko ste kao roditelj zaboravili čari djetinjstva, povedite djecu u kazalište. Njima će se svidjeti, a možda i vi opet nađete ono zaspalo dijete u sebi.